

Кога приказваме от глѣсътъ нѣ нито да е толкова силенъ. Дѣто да заплашява други-тъ, нито пакъ толкова слабъ и нискъ, дѣто мжно да се чува.

Предмети за разговоръ винагы трѣба да избираме, колкото можемъ, по полезни и по-угодни, а не такыва, дѣто сж противни на честиость-тъ и благообразіе-то.

При това не трѣба да употребяваме нито срамотни и глупешки разговори, нито да изричаме нѣща гнусни и страшни, нито да се шегуваме безъ срамъ съ думи или движенія смѣшни; а най-вече да не бъдемъ присмѣятели или злословцы.

Въ разговоръ ако се породи препиранье, или ако нѣкой продума нѣщо противъ наше-то мнѣне, и трѣба да се захващаме, и да противоречимъ. Но ако ни се вяде, че приличя да противоречимъ, тогава трѣба да го сторимъ благообразно и внимателно.

Най-много трѣба да се назимъ да не укоряваме нѣкого явно, и да му казваме: лж жешъ, работата не е тъй, и др.

Но кога има да се отговориме нѣкому насрѣща, по напредъ трѣба да му искаме прошекъ (извиненье), и сетивъ да речемъ: видими се, или струвамъ се, или не слушалъ съмъ да казватъ, че това тъй е, или инакъ.

Ако нѣкой има да се противи на колкото хортуваме, не трѣба да се сърдимъ; но да се отговаря-